

Han, som snillens lekar ledde,
Hjeltars blix — med samma hand,
Han, som Sverges väl beredde,
Han, som lif och dager bredde
Öfver polens vinterland!

Dyrkade bild!
Ack! huru sann!
Ack! huru mild!
Sådan var *Han*.
I dessa dragen,
Ur detta öga,
Tala behagen,
Ljufva, höga,
Snillet och känslans och vishetens röst.
Lika så huld, så majestätlig,
Står den odödlige, oförgätlig,
I våra bröst!

Sådan var *Han*, den gode kungen!
Sjungen, J skalder! och åter sjungen:
Sådan var *Han*!
Svea! med festliga kanonader
Bjud dina ättlingar hylla sin fader,
Hylla sin första medborgsman!

Eller — din älskling stum betrakta,
Sjunk till hans fot och sucka sakta:
Sådan var *Han*!
Bjud dem, ack! bjud dina myriader
Hylla med heliga tårar sin fader,
Hylla sin första medborgsman!
